

Bosonožská 9 na ERASMU

Žáci naší základní školy měli letos opět tu skvělou příležitost zažít na vlastní kůži, jak vypadá školství v zahraničí. Cílová destinace? Naše partnerská škola: Osnovna šola Srečka Kosovela v Sežaně, Slovinsko.

Celkem se naší skupinové mobility zúčastnilo 30 žáků napříč sedmými až devátými ročníky, kteří prošli náročným výběrovým řízením na konci minulého školního roku. Skupinová mobilita trvala celkem šest dní, z toho čtyři jsme zažili naplno ve Slovinsku. Zažili jsme společné hodiny folklórního tance, vaření a jazyka. Na vlastní oči jsme společně spatřili nepopsatelně nádhernou slovinskou přírodu a prošli si krvavá místa bojů první světové války, kde bojovali naši předkové. A víte co? Asi nejlepší bude, když teď necháme mluvit žáky, aby Vám sami zprostředkovaně sdělili své zážitky a zkušenosti z vrcholu naší skupinové mobility – terénní výuky na bojišti první světové války.

„Zeptali jste se někdy sami sebe: Může jeden jediný čin změnit úplně celou budoucnost? Protože může. [...] My se podíváme na italskou frontu, zejména sočskou část. Setkávaly se tady především italské a rakousko-uherské jednotky. Důležité vědět je, že se bojovalo v horách v zákopech a že podmínky byly tak kruté, že tisíce vojáků zemřely bez jediného výstřelu. [...] Na italské frontě bylo zhruba 1 250 000 ztrát. Prostě hrůza. Dvanáct bitev, který v podstatě nikam nevedly. [...] Jakou cenu má lidský život ve válce?“

Filip Skřivánek, 9.A

„Při návštěvě muzea a zákopů jsem si ještě líp uvědomil, že vojáci nebyli jen anonymní postavy z učebnice, ale obyčejní lidé.“

Vít Cidlík, 9.C

„Po cestě nás doprovázela krásná řeka Soča. Byla tak magicky průhledná, že jsem tomu ani nevěřila, že je to řeka. [...] ..., jeli jsme na bojiště, kde se odehrávala I. světová válka. Bylo to tam fakt neuvěřitelně krásné. Ale také jsme zjistili, že ti lidi fakt neuvěřitelně trpěli a vůbec si to nezasloužili.“

Kristýna Hurtová, 7.C

„První světová válka není jen událost, ale i varování. [...] Myslím, že si stále musíme tyto události připomínat, abychom nezapomínali, jak hrozné období to bylo. Aby se nikdy nemusely opakovat ty schody mrtvých, o kterých psali ti vojáci ve svých denících, a aby se ty hrůzy zákopů staly navždy jen momentem minulosti.“

Šárka Pivoňková, 9.C

„Tehdy jsme se zachovali jako zvířata... A když jsem v muzeu viděla ty hrůzostrašné náboje, tak mi bylo akorát špatně. Jsem velice vděčná za to, že žiju doma v teple, zdraví, klidu a míru. Že můj tatka nebojuje někde ve válce. A že si můžu takto užívat života a jezdit na výlety, třeba jako jsem jela teď do Slovinska. Budu všem vojákům navždy vděčná za všechno!“

Laura Surovcová, 9.C